

21. Virágvasárnap.SÍR AZ ISTEN .

Lukács 19,41-44
Jeremiás 13,15-27 ; 14,17-18

Ne mondja közületek senki, hogy túl komor ígékert ke-
restem virágvasárnapra. Higyjétek el, itt az ideje felismer-
nünk, hogy virágvasárnap olyan ünnep volt, ahol mindenki uj-
jongott, hozsánnázott, csak egy valaki sírt, Jézus Krisztus,
és nem volt senki, aki Vele sírt volna. Pedig nem szokott Ő
sírní. Bár a "fájdalmak férfja" volt Ő, könnyeit nem mutogat-
ta az emberek előtt. Csak a betániai temetőben sírt és most
az Olajfák hegyének lejtőjén, virágvasárnap.

Mélyen megrendítő az is, ha felnőttek, édesapák és
édesanyák sírnak. Az elmúlt esztendőben veszítette el egy é-
desanya egyetlen fiát. Így emlékezett vissza a végzetes búcsú-
zésra: - "Azt mondtam: Fiam, ne menj el, megszakad a szívem...
és csak sírtam...sírtam... Fiam azt válaszolta: Ne sírjon édes-
anyám, mert akkor nem tudok elmenni ! - És felszakad az anya
szívéből a fájdalmas emlékezés: Ő, csak sírtam volna mégjob-
ban, még tovább, mert akkor ma élne a fiam! Mert számára az
az út a halál útja lett."

Megkérdezlek mindnyájatokat: Fiak, leányok, férjek,
feleségek, édesapák, édesanyák: Nem jártok-e olyan úton, amit
a ti kedvesetek könnyeivel öntöz?! Nem kellene-e azonnal visz-
szafordulni erről az útról?

Megrendítő, amikor Isten szolgái sírnak. A világiro-
dalom gyöngyszemei közé lehet sorolni azt a jelenetet, amikor
Elizeus próféta sír Hazáel előtt. /Részletezni 2 Kir 8, 7-15/

Vagy kinek a szíve nem indult már meg Jeremiás siralmainak olvasása közben, vagy Ámós síró-dalát olvasva?

Atyámfiai, nyugodtan állíthatjuk, hogy a teremtett mindenség egyik legmegrendítőbb eseménye, amikor sír az Isten. Alig ismerek megrázóbb részt az Ószövetségben a Jeremiás könyvéből olvasott szakasznál: "Azért e szavakat mondjad nékik: Szemeim könnyeket hullatnak éjjel és nappal, és nem szünek meg; mert nagy rontással rontatott meg a szív, az én népemnek leánya, igen fájdalmas vereséggel."

Azért ezen a virágvasárnapon csendesedjék el szívünkben és ajkunkon a hozsánna: helyette csendes és engedelmességre kész szívvel hallgassuk meg alapígénk üzenetét, miért sírt Jézus Krisztus!

A szent város láttán sírt Jézus.

"Jézus diadalmenetben vonult be Jeruzsálembe, a város alapjáig megmozdult, de idegen isten lakozott benne: a farizeusi büszkeség! Ez a farizeusság vallásos és egyenes volt, de mégsem volt más, mint "meszelt sír". /Chambers/ Nem, ó nem a hitetlenek láttán sír Jézus. A második zsoltárból tudjuk, azoknak büszkeségén, kevélységén nevet az Isten. /4. vers/ Az Isten városának, népének farizeusi büszkesége láttán sír. Vajjon, nem sírhat-e rajtunk, a mi virágvasárnapi gyülekezeteinken? Vajjon mi megszabadultunk a farizeusi büszkeségtől? Attól a vallárosságtól, amely mindig olyan, mint a "meszelt sír"? Megvizsgálhatjuk szívünket, életünket - s legyen is bátorságunk ezt megtenni -, alapígénk üzenetének fényében.

Meg kell ismernünk, mi való a békességünkre!

Jeruzsálem nem ismerte meg virágvasárnap sem, hogy a Békesség Fejedelme jön hozzá, s azt a békességet hozza, a-

mit a világ nem adhat, de nem is vehet el. /Jn 14,27/ Istennek minden értelmet felülhaladó békességét. /Fil 4,7/ De Jeruzsálem nem ismerte meg, neki nem kellett ez a békesség. S ez éppen virágvasárnap történetében a legvilágosabb. Kétségtelenül igaz, hogy "az evangéliumok nem hagynak kétséget afelől, hogy ennél a messiáspolitikai demonstrációnál /virágvasárnapi hozsánnázásnál/ egy szörnyű félreértésről van szó, s ez alól még a 12 Apostol sem volt kivétel." /Stauffer/

S vajjon mi megismertük-e, amelyek a mi békességünkre valók? Emlékeztetlek édes Testvérek ennek az egyházi esztendőnek első istentiszteletére, amelyen szinte egész esztendőre - egész életre - szóló programot adott nekünk Isten: Krisztus a mi békességünk.

Észre kell vennünk "a meglátogatás idejét"!

Zakariás, az öreg, hűséges pap, Keresztelő János apja, csodálatosan szép énekében boldogan vall arról, hogy meglátogatta Isten az ő népét. Hallgassuk csak szósz szerint: "A mi Istenünk nagy irgalmasságáért, amellyel meglátogatott minket a naptámadat a magasságból, hogy megjelenjék azoknak, akik a sötétében és a halálnak árnyékában ülnek: hogy igazgassa a mi lábainkat a békességnek útjára!" /Lk 1,78-79/ Voltak, akik Zakariással együtt dicsőítették Istent a meglátogatás idejéért. De Jeruzsálem nem ismerte meg a meglátogatásnak az idejét. Ez az idő nem az ítélet ideje volt Jeruzsálem számára, hanem a kegyelem, az irgalom ideje. Egyik modern fordítás így is adja vissza az eredeti szöveget: "mivel nem ismerted fel azt az időt, mikor Isten /kegyelmesen/ rádtekintett."

Vajjon felismertük-e azt az időt, amikor kegyelmével közel jött hozzánk a mi Urunk? - "Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek!" /Apoc 3,20/

Az eljátszott kegyelem után jön az ítélet.

Ezt Jeruzsálem nem látja még, és nem is hiszi. Csak Jézus látja és 5 virágvasárnap meg is hirdeti. Lelki szemei előtt feltáruznak a város romjai, a nép földretíportatása, a város teljes feldúlása: "nem hagynak te benned követ kövön." De míg Ninive porog aláta magát Jónás ítélethírdetésére, Jeruzsálem nem rendül bele a félelmetes virágvasárnap próféciába : "jönnek reád napok..."

Mi tudjuk, hogy Jézus Krisztus jövendölése beteljesedett. Minden úgy lett, ahogyan megmondotta. Eljöttek - nem is sokára - a napok, melyekben nem maradt Jeruzsálemben kő kövön. Jeruzsálem eljátszotta a kegyelmi időt, s eljött hozzá az ítélet.

Ezért síratta Jézus Jeruzsálemet.

S még akkor is, ha unalmasnak, vagy kényelmetlennek tűnik, ha ünneprontásnak találja bárki is, meg kell kérdeznem: Vajjon a mi életünket látva, nem sír-e Jézus? Nem vagyunk-e mi is olyanok, akik eljátszottuk a kegyelmi időt s nincs más hátra, mint "az ítéletnek valami rettenetes várása" /Zeid 10,27/?

Egyetlen bibliai versre utalok befejezésül. Talán az egész Biblia egyik legkegyelmesebb fejezete a János evangélium harmadik része. Hiszen ebben van a "jános-három-tizenhat" is, "a Biblia dióhéjban" : "Úgy szerette Isten e világot..." S régtől fogva szorongat a felismerés, hogy ez a fejezet ezzel a verssel záródik: "Aki hisz a Fiúban, örök élete van; aki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta." Csak ennyit kérdezek : Engedsz-e a Fiúnak? Magadban felelj reá - talán hozsánna nélkül -, ezen a virágvasárnapon. Amen.